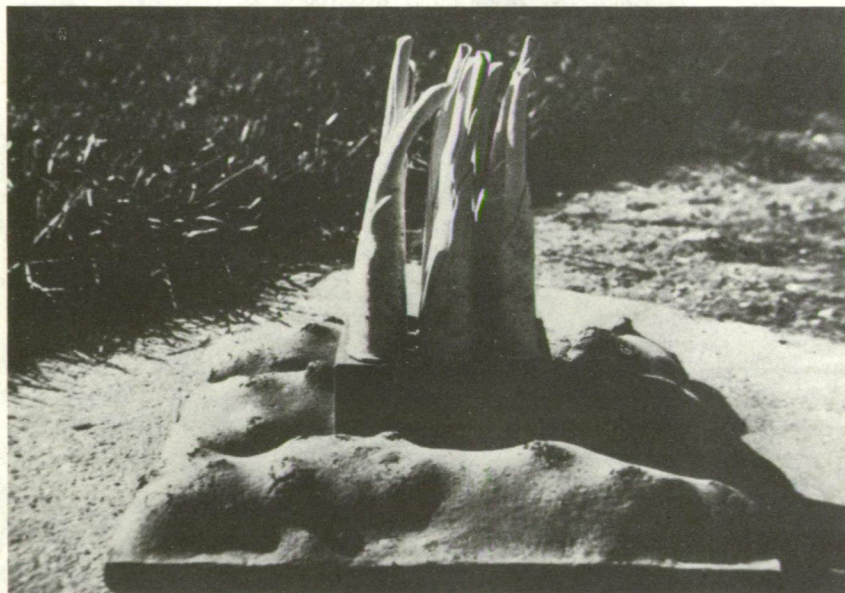

jármőről — emiatt aztán az út egyik szélétől a másikra farolgotott, kerekei helyben megpörögtek, akkor aztán káromkodva kibújtunk a ponyva alól, leugráltunk a jégre s neki a vállunkat a hátsó felének. Toltuk is, az árokba borulástól védtük is — így haladtunk kinkeservesen előre, ilyenkor meg a gyalogolva haladó, szekereken ülő bajtársaink röhögtek rajtunk kárörvendően, de tiszta szívből.

Mindegy már, hogyan, átbuktunk a vízvásztó hegygerincen, onnan lefelé lejtett az út, gyerünk bátran Galíciába. A hegyek lábainál már a tavasz — ahogy jókedvünkben szoktunk fogalmazni — első virágai vártak bennünket. Zöldellő füvek s az út mentén — mintha csak szenderegni dőltek volna oda — az első halottak. Akkor és ott láttam először tatárképű szovjet katonát: karjait szétvetette, úgy feküdt, hanyatt az út menti árok partján. Az első település, ha jól emlékszem, Nadvorna. Vagy Delatyn? Apró, szétszórt utcák, hegyi házak; itt megpihentünk. De nem sokáig, mert jobbra kanyarodva követtük a frontot, Galícia belsejébe. De, mint müncheni krónikásunk írta: „A behavazott, jeges Kárpátokon átkelő csapatokat a galíciai síkságon felázott utak és feneketlen sár fogadta, ami további késedelmet okozott. Szerencse, hogy a felvonulást a szovjet légerő egyáltalán nem zavarta, és csupán légi felderítésre szorítkozott. Csak Dolinát bombázták éjjelente egyes gépek, minden komoly eredménnyel nélkül.”

Megkezdődött tehát az 1. magyar hadsereg tavaszi hadjárata 1944 sorsdöntő esztendejében.

(Folytatjuk)

GERLE MARGIT: TÁJKÉP